

Konec příběhu

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

Večeři jsem připravovala celý den, vlastně jsem ji připravovala dva dny, první den jsem udělala tiramisu, dopoledne jsem uvařila kávu a nechala jsem ji chladnout až do večera, večer jsem ušlehala sníh z bílků, zvlášť také smetanu a žloutky s cukrem, prvně jsem do smetany nadýchaně vmíchala vyšlehané žloutky, potom mascarpone a nakonec sníh, nadýchaně, líbí se mi výraz nadýchaně vmíchejte, ještě se tam píše pracuj pomalu, s citem, to je jediný recept, který mám, ve kterém je napsáno pracuj pomalu, s citem, řídila jsem se všemi instrukcemi tak, jak byly napsané, vše jsem dělala pomalu a s citem, přitom jsem se znovu věnovala detailům, cvičila jsem se v soustředění, když jsem šlehala vejce, říkala jsem si teď šleháš vejce, teď liješ rum, když jsem ho lila, teď přidáváš vanilkový cukr, když jsem ho sypala do mísy, zaměstnat se, zaměstnat se něčím, být přítomna, před spaním se ohlédnout za dnem a zamyslet se nad ním, vzít všechno s úsměvem, co jsi udělal dobře, jak můžeš zlepšit věci, které se ti nepovedly, ale to vůbec nefunguje, to je utopie, i když vlastně není, není to utopie, jen rovnováha mezi povedenými a nepovedenými věcmi není nutně člověku ku prospěchu, před spaním můžeš udělat inventuru dne, začneš za úsvitu, u jednoho zmeškaného východu slunce, protože si vyčerpáním usnul těsně před ním, probudil ses uprostřed dopoledne, bolelo tě celé tělo, vstal jsi, bloumal si po bytě, rozhodl ses jít tentokrát po nákupu, tentokrát už opravdu, když o nic nejde, s inventurou pokračuješ na tom místě, takže ses rozhodl jít z bytu, nicméně tě něco zastavilo, něco tě zadrželo, něčeho jsi se venku bál, potom jsi dlouho mluvil sám se sebou, část tebe říkala no tak, vypadni už ven, druhá část byla proti, teď ještě ne, později, odpoledne se schyluje, Erik se vrátí z práce, den se pozvolna chýlí k večeru, večer dozraje a Erik řekne jdeme spát, řekneš jdeme, ale v sobě se bojíš hodin, které jsou před tebou, Erik brzy usne, zachrápe, otočí se na druhou stranu, ty ale zůstaneš úplně sama na světě, ponořená v tekutém písku nespavosti, budeš se převalovat v posteli, načechrávat polštář, hledat polštář, hledat pohodlnou polohu, upravovat si deku, ale spánek nepřijde, ještě dlouho nepřijde, místo toho tě obletují vzpomínky na obličej ze zdravotním středisku, které se najednou začnou odvracet, na ponižující pohledy při pracovních pohovorech, budou se proplétat se vzpomínkami deset dvacet let starými, se situacemi, ve kterých ses zachovala zcela špatně, s těmi, na které jsi nereagovala, i když by to bylo vhodné, znova si tím projdeš, naposledy jsem se vzpomínkami zabývala v době, kdy jsem ještě byla na základní škole a žili jsme v domě se zahradou a sadem, měli jsme pár slepic, nebylo to ani město, ani ves, vzpomněla jsem si, jak sousedovi utekl pes, vyrazil za naším kohoutem a proháněl ho, celého oškubaného a krvavého jsme ho našli až po dvou hodinách, třásl se v kotelně, kam se uchýlil, soused zuřil, zavolal myslivce, spolu zamířili k lesu, soused se psem na vodítku, pozorovala jsem je z okna a říkala si dobře mu tak, máma ale řekla sousedovic kluk se vrátí domů za dva dny a pes nikde. Sousedovic kluk byl na posledním výletě ke konci základní školy, pes byl jeho a měl ho moc rád, v tu chvíli mě mrzelo, že jsem si řekla dobře mu tak, měla bych za nimi běžet, měla jsem sousedovi říct, nestřílejte ho, soused by mě poslechl, rozmyslel by si to, myslivec by nebyl proti, protože se nestal myslivcem kvůli tomu, aby psům ze dvou metrů prohnal kulku mezi očima, ale neudělala jsem to, seděla jsem u okna a říkala si, že nemůžu nic změnit, jejich syn se za den dva vrátil domů a puklo mu srdce, jak to teď můžu změnit, jak to můžu napravit, co můžu udělat, abych to napravit, co, aby to mělo stejnou váhu jako zjištění

čtrnáctiletého, že mu, když byl poprvé v životě tři dny z domu, dali zabít psa, na takové věci si vzpomenu, když nemůžu usnout, noc za nocí vyplouvají na povrch jako leklé ryby, s měkkou, zranitelnou stranou obrácenou nahoru, do rána na ně myslím, dokud se nevyčerpám, potom se kruh uzavře, den se zopakuje a tak pořád dokola.

Tiramisu je skvělé, když se nechá přes noc v ledničce a navíc jsme pili ten báječný muškát z halošských svahů, předtím jsme jedli jídla, která jsem připravila během dne a k tomu jsme pili ryzlink vlašský od toho samého vinaře, vše jsem připravila tak, aby nás vše čekalo v kuchyni na pultu, jen sis vzal talíř a prošel ses od jednoho k dalšímu tácu, od jednoho k dalšímu podnosu, když jsem se na všechno podívala, tak se i zdálo, jako kdyby ten studený bufet sestavil někdo, kdo chce udělat dojem na hosty, ale nemá ponětí o kulinářství, však jsem si s tím nedělala těžkou hlavu, opravdu jsem se tím nezatežovala, taky jsem si toho všimla a ten pocit byl příjemný, dobrý se mi zdálo už to, že máme něco k jídlu a že nebudu muset nic připravovat v přítomnosti hostů, míchat, krájet, posypávat, naprostý opak Poliče, on vždycky připraví jídlo, které dokončuje před publikem, uvědomuje si, jak elegantní jsou jeho pohyby a jak v tom okamžiku v našich očích vypadá dobře, mezi námi je ten velký rozdíl, že to, co dělá on, si lidé všimnou a obdivují, toho, co dělám já, si všimli jen, když sem to pokazila, když jsem blbě namíchala odstín, málo nebo moc obrousila zuby, když jsem to udělala tak, jak to mělo být, tak si nikdo ničeho nevšiml. Erik byl našťvaný, protože jdou zase pozdě, jako vždycky, mě to nevádí, vždycky k dohodnutému času připočítám ještě čtvrt hodinové zpoždění a všechno jde jak po másle, když Poličovi zazvonili, zrovna jsem stříhala pár snítek rozmarýnu, vzhledla jsem a obloha zářila, jak zářila, jako by se na ní rozlilo jemné růžové světlo, předměty nevrhaly šedivé stíny, ale fialové, řekla jsem všichni nejprve na balkón, to musíte vidět, stáli jsme na balkóně, koukali na západ a mlčeli, začátek našeho večera byl překrásný.

Po pár hodinách vypadl proud, s jídlem a ryzlinkem jsme právě končili, žaludky jsme chtěli nechat odpočinout, připravit je na dezert, když vypadl, Erik zapálil velikou svíčku, obývací pokoj lehce voněl po pačuli, zeptal se, jestli má někdo nápad, co budeme dělat, odpověděla jsem, že pokud chcete, tak můžu něco přečíst, vzala jsem si malou led baterku a první knihu, která mi přišla pod ruce, myslela jsem si, že je to Ephraim Kishon a já můžu vybrat nějakou humoristickou rodinnou historku, ale popadla jsem Brulca, pomyslela jsem si, že všechno má svůj účel, otevřela jsem ji a začala číst, přečetla jsem příběh o strojvedoucím, cítila jsem se jako bard, který při otevřeném ohni vypráví příběhy o hrdinských vikinzích, všichni tři mlčeli a pozorně mě poslouchali, elektrika stále nešla, když jsem dočetla, zhasla jsem baterku, v pokoji hořela jen veliká vonná svíčka, tváře jsem sotva vnímala, jako by byly shromážděny v kruhu jen měkké medové obrysy lidských tváří, ještě chvíli jsme mlčeli, Erik nato řekl dobrý příběh, Irena řekla dobrý a konec je šťastný, to mám ráda, Polič nic neřekl, jako vždy prvně několik minut přemýšlel, než promluvil, v ústech vždy formoval větu, než ji vyřkl, znovu jsme mlčeli, Ireně nikdo neodporoval, musela jsem to být já, řekla jsem jak to myslíš, šťastný konec, řekla jistě, na konci strojvedoucí nespáchá sebevraždu, ale já a právě to je to tragické, jeho život je strašný, je zoufalý a nemá důvod žít, ale nezabije se, vrátí se k tomu strašnému životu, který ho dusí, vyšťavuje a dělá nešťastným, Polič prohlásí vím, co chceš říct, Marinko, Polič by pokračoval v myšlence, souhlasil by se mnou, hovořili bychom o tom, vyměňovali bychom si názory, různé pohledy, ale Erik mu skočil do řeči a řekl Marinko, doma ho někdo čekal, kdo ho měl rád, příběh má šťastný konec, manželka nepřišla o muže, dítě nepřišlo o otce, pak zase něco řekl Polič, i když s jiným tónem, očividně si to rozmyslel, změnil názor, pravděpodobně jen proto, aby udělal dojem na Erika, protože byl do něj zamilovaný, chtěl se mu zalíbit, své myšlenky přizpůsobil Erikovým, najednou jsem byla sama proti třem, takže jsme si nemohli víc povídat, debatovat, věc by se dřív nebo později zvrhla v jejich kázání, že příběh má šťastný konec, já bych se nebyla schopna bránit, neuměla bych hájit svoje stanovisko, tragédie v příběhu mi přijde evidentní, aby člověk mohl

najít ještě nějaké jiné argumenty, kdybych trvala na svém, bych možná z toho vyšla jako divná a umíněná, to jsem nechtěla, řekla jsem hm, možná máte pravdu, taky jsem mohla být potichu, měla jsem být ticho, když jsem tehdy neuměla bránit sousedovic psa, skoro nás to oslepilo, naskočila elektrika, Erik zvolal Marinko, tiramisu!